

POSTANOWIENIE

12 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 12 stycznia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa R. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
przeciwko D. W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej R. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 23 czerwca 2022 r., I AGa 48/21,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powódki na rzecz pozwanego tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego kwotę 2700,00 (dwa tysiące
siedemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za
opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po
upływie tygodnia od dnia doręczenia postanowienia powódce do
dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na pierwszej spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Skarżąca przedstawiła wątpliwości dotyczące wykładni art. 353¹ k.c. w związku z art. 11 u.z.n.k., tj. rozstrzygnięcia relacji między normami wynikającymi z tych przepisów pod kątem dopuszczalności uznania, że postanowienie umowne w przedmiocie zaniechania działań o charakterze konkurencyjnym, które szeroko określa zakres przedmiotowy, podmiotowy i terytorialny, jest sprzeczne z naturą stosunku obligacyjnego lub zasadami współżycia społecznego, a tym samym narusza zasadę swobody umów wynikającą z art. 353¹ k.c., podczas gdy wykorzystanie tajemnicy przedsiębiorstwa poprzez rozpoczęcie, za pomocą pozyskanych informacji, działalności konkurencyjnej, z naruszeniem interesu drugiego przedsiębiorcy, stanowi czyn nieuczciwej konkurencji stypizowany w art. 11 u.z.n.k. niezależnie od zakresu tej działalności oraz jest niezależnie od zakresu tej działalności obwarowany sankcją. Podniosła też kwestię dotyczącą art. 353¹ k.c.

w związku z art. 58 k.c. oraz art. 65 § 2 k.c., a konkretnie rozstrzygnięcia, czy możliwe jest zaistnienie bezwzględnej nieważności postanowienia umownego, jeżeli może ono naruszać zasadę swobody umów przy nadaniu mu szerokiego znaczenia, ale przy nadaniu mu znaczenia uwzględniającego okoliczności sprawy oraz zgodny zamiar stron i cel umowy postanowienie takie nie jest sprzeczne z prawem i zasadami współżycia społecznego, zwłaszcza jeżeli jego zakres zastosowania jest zgodny i pokrywa się z ustawowymi normami zakazującymi nieuczciwej konkurencji.

Przedstawione przez skarżącą problemy nie stanowią istotnych zagadnień prawnych. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji jurydycznej wskazującej na występowanie odmiennych ocen przedstawionych w nim kwestii oraz na to, że przepisy, na tle których one wynikły nie doczekały się wykładni albo ich niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyslanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ. i z 14 grudnia 2004 r., II CZ 142/04 - nie publ.).

Ubocznie należy wskazać, że odnosząc się do problematyki działań o charakterze konkurencyjnym Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż o tym, czy skrzepowanie swobody dłużnika jest nadmierne (wywołuje skutek dławiący) i z tego względu niedopuszczalne, decyduje całościowa ocena, w ramach której należy uwzględnić z jednej strony zakres dotychczasowej i potencjalnej działalności dłużnika, a z drugiej - zakres przedmiotowo-podmiotowy, geograficzny i czasowy zakazu, surowość towarzyszącej jego naruszeniu sankcji oraz ewentualne dodatkowe korzyści czerpane przez dłużnika. Istotne znaczenie przy ocenie nadmierności zakazu może mieć także jego proporcjonalność, a więc to, czy służy on ochronie usprawiedliwionych potrzeb, czy jego zasięg nie wykracza poza to, co konieczne w celu tej ochrony i zarazem pozostaje w rozsądnej proporcji do obciążeń dłużnika (wyrok Sądu Najwyższego z 5 marca 2019 r., II CSK 58/18, OSNC 2019, nr 12, poz. 125).

W niniejszej sprawie Sąd uznał, że klauzula zastrzegająca zakaz konkurencji jest niedookreślona, nie odnosi się do prac dekarских będących przedmiotem umowy; nie jest określony krąg podmiotów względem których miałyby obowiązywać zakaz konkurencji, a obszar terytorialny jest zbyt rozległy, co “dławi” zarobkową działalność pozwanego.

Mając powyższe na uwadze nie można przyjąć, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[SOP]

[a!]